

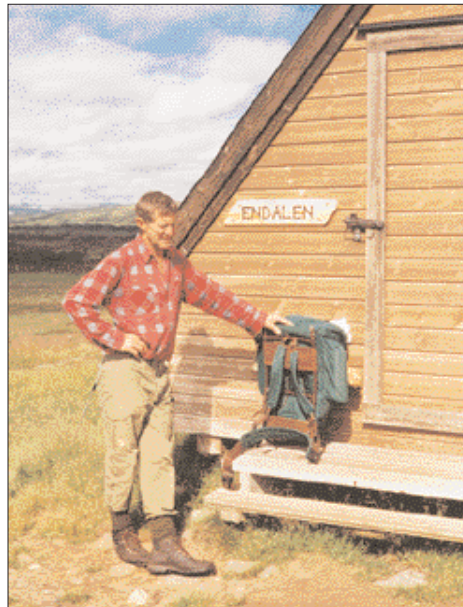
«MESTER ERIK» PÅ TROLLHEIMSHYTTA

Av Karl H. Brox og Erik Stabell

Han heter Erik Hansen og var tilsyn på Trollheimshytta i 17 år, fra 1973 til 1990. I så måte er han bare en av de mange som har gjort en innsats i det store maskineriet som må gå som smurt dersom TT skal fungere til fjellfolkets beste. Likevel, Erik gjorde gjennom alle disse årene en helt spesiell innsats for ganske raskt å få Trollheimshytta i orden og for etter hvert å få denne spesielle hytta langt inne i fjellet i fullgod stand. Det var et stort arbeid, og Erik Hansen var en av dem som ga begrepet "tilsyn" et annet innhold i TT.

Når vi etter en dag i fjellet kommer slitne frem til en av TTs betjente hytter, har vi som medlemmer og fjellvandrere klare behov og krav. Vi ønsker å bli mottatt av en smilende betjening i en lun og trivelig hytte. På tørkerommene skal det om nødvendig være full fyr slik at klær og sko kan tørke og være klare til bruk neste dag. Så ønsker vi å spise godt og deretter kose oss med kaffe og en hyggelig prat i peisestuen frem mot sengetid. De færreste tenker sannsynligvis særlig over hvordan det er mulig å ha dette tilbudet langt inne i fjellet, men alle skal være klar over at det ikke blir til av seg selv. Og en særdeles viktig del av det hele er den jobben som tilsynene gjør.

La det da med en gang være sagt at det å være tilsyn på en TT-hytte er et tillitsverv. Tilsynene får med andre ord ingen lønn og dermed er det også sagt at det bare er ildsjeler som velger å ta på seg en slik oppgave. For å være tilsyn på en TT-hytte er ingen enkel jobb. Særlig gjelder dette for de betjente hyttene, som jo er store anlegg som ligger værhardt til og har et høyt antall besøkende. Slitasjen er kort sagt stor, både utvending og innvending, og dertil kommer at de fleste av dem er gamle bygg - den eldste delen av Trollheimshytta er eksempelvis 113 år i 2003. Dette setter store

Å være tilsyn på TT-hytte betyr at fritiden stort sett er belagt. Men også mens han var tilsyn på Trollheimshytta sørget Erik Hansen for å dra på tur. Han oppsøkte da gjerne andre fjellområder, både i Trøndelag og andre deler av landet. Bildet er fra en tur i Sylene. Foto: privat

krav til den som tar på seg ansvaret med det løpende vedlikeholdet og som dertil må følge med i behov for større utbedringstiltak, være ansvarlig for de tekniske anlegg, bidra til transporter av varer og utstyr og sørge for at hytta til enhver tid har den nødvendige mengde med tørr, fin bjørkeved til varmvann, oppvarming og peiskos. Ca 10 favner ved går det med årlig på en slik hytte. Det er derfor all grunn til å ta hatten av for tilsynene, som hvert år bruker store deler av sin fritid til å legge forholdene til rette for de tusener som i løpet av påsken og sommeren legger veien til fjells for avkobling, mosjon og opplevelse.

Erik Hansen var 41 år gammel da han i 1973 sa seg villig til å ta over tilsynet på både Jøldalshytta og Trollheimshytta. Å ha ansvaret for to store hytter var imidlertid i meste laget. Etter et kort mellomspill der en av oss under tegnede fungerte som tilsyn på Jøldalshytta, ble ansvaret for denne hytta overtatt av en av Eriks venner, Toralv Aune. Med disse to på plass var de to hyttene kommet i gode hender for mange år fremover.

Erik arbeidet som salmaker og møbeltapetserer. Han ble tidlig interessert i friluftsliv, og begynte etter hvert å ferdes i fjellet. Han meldte seg inn i TT og var stadig på farten i såvel Sylene som Trollheimen. På Nordpå i Haltdalen var han i mange år en hyppig gjest og hverken der eller på andre hytter han kom til, var han den som bare slo seg til i peisestua for å vente på servering. Der Erik var måtte det skje noe. Rastløs og energisk fant han snart veien inn på kjøkkenet for å skrelle poteter, vaske opp eller gjøre noe annet forefallende.

Da han ble spurt om å overta tilsynet på de to hyttene i Trollheimen, svarte han ja med en gang. Her så han rike muligheter for sin virke-trang. Han var på dette tidspunktet godt kjent med TT, men var ikke interessert i noe styreverv – han ville ut i fjellet for å bruke sine praktiske evner.

Den gamle motoren til vedsaga på Trollheimshytta, av Erik og hans hjelpere kalt «Bernhard» – var ikke alltid like samarbeidsvillig. Ola Lund bistår her Erik med å få nytt liv i den gjenstridige motoren. Foto: privat

Etter å ha sprunget mellom Jøldalen og Follaldalen det første året, ble altså Trollheimshytta Eriks hytte og vi kan vel nesten si hans andre hjem. I sesongene var han ikke så ofte der, men til gjengjeld svært så mye ellers.

Trollheimshytta var ifølge årsberetningene fra begynnelsen av 1970-årene i god stand, men dette var en sannhet med visse modifikasjoner. Hytteanlegget var slitent på så mange måter: Hytta trengte beising utvendig,

Hver pinse samlet Erik Hansen troppene til stor klesvask på Trollheimshytta. Da ble alle sengeklærne vasket, og det var ingen liten jobb. Her er det Paul Gellein, Johan Bolme og Erik som skyller laken i bekken. Foto: privat

maling av vinduer og dører, lakking og maling av gulv, vinduene begynte å bli dårlige, tørkerommet var trangt, senger trengte fornyelse og på kjøkkenet på baksiden var det stort behov for en nevenyttig kar. Mye skrammel og rot hadde også i årenes løp samlet på hytta, og som den ordensmann han var, sørget Erik for en skikkelig opprydning. Og møblene foresto han naturligvis opptrekking av selv.

For å gjøre en lang historie kort: Hytta begynte meget raskt å bære preg av Eriks energi og samvittighetsfulle omsorg. Arbeidsinnsatsen var stor, ikke minst fordi Erik, slik tilsynene har for vane, samlet omkring seg en gjeng av trofaste og gode hjelpere. Blant disse var Olaug Oldervik, Ellen Taftø, Ivar Skarlo, Bjørn Schjetne, Karl Reinert, Paul Gellein, Morten Halgunset og Johan Bolme, som Erik overtalte til å ta på seg jobben som dreng på hytta. Og blant hjelperne skal vi naturligvis heller ikke glemme Eriks samboer gjennom mange år, Aase Wiig.

Gode hjelpere var saktens nødvendig, for Trollheimshytta ligger som kjent veiløst «langt av lei» og har sine transportmessige vanskeligheter, også på grunn av de restriksjoner som vernet av Trollheimen har lagt på mulighetene for motorisert transport. Mye måtte og må derfor bæres, og Erik skaffet seg egen båt som kunne bringe både folk og varer frem over

Erik feiret 60-årsdagen med å ta en tur til Svalbard. Bildet er tatt på Hotellneset i Longyearbyen. Foto: privat

Gråsjøen. Men fremdeles gikk han også ofte inn til hytta, fra alle kanter for øvrig, for å gå på tur i fjellet ble det ikke slutt på. Sommerferien ble for eksempel gjerne benyttet til turer i andre fjellstrøk som Sylene, Rondane, Jotunheimen, Hardangervidda og enda flere - ja også Svalbard sto et par ganger på reiseprogrammet.

Vår og høst var Erik og et vekselende antall av hans venner og hjelpere stadig på hytta. Om våren sto vedsjau på programmet og Paul Gellein har levende minner om saga på hytta som ikke alltid var like samarbeidsvillig. Men ved ble det, sirlig stablet ute til å begynne med og senere inne i vedskjulet. Pinsen ble gjerne brukt til vasking av sengetøyet på hytta, en omfattende og tidkrevende jobb. På høstparten var turene preget av andre gjøremål, som beising, maling og lakking – ja, noen mangel på oppgaver var det i hvert fall ikke.

Erik hadde stor respekt for det gamle, trivelige hytteanlegget. Han bidro til å tilføre hytta «varige verdier» ved å ta vare på gamle-hytta og oppgradere og fornye den med tradisjonelle materialer, utførelse og løsninger. Så forsiktig var ofte fornyelsene at du knapt kunne merke de nye innslagene i det gamle.

I 1979 ble Erik tildelt foreningens heders-tegn, «Reinrosa med gull eikekrans», og året etter sa han ja til å bli valgt inn i rådet. Der fortsatte han - frem til 1998 – altså også etter

Takk for nå. Erik Hansen stenger døra på Trollheimshytta for å ta fatt på hjemturen. Foto: privat

at han i 1990 valgte å overlate tilsynet på hytta til Morten Halgunset, en av Trollheimshyttas trofaste lokale hjelpere. Da hadde Erik bygget seg egen hytte i Surnadal, og etter sine 17 år som tilsyn, ville han nå bruke fritiden mer etter eget ønske.

Helt som planlagt gikk det imidlertid ikke. Midt på 1990-tallet var det tydelig at Erik slet med helsemessige problemer, og i dag er han dessverre å finne på en av byens helseinstitusjoner. Han hadde i sine velmaktsdager sine egne og ofte litt spesielle meninger om det meste. Han kunne i det ytre virke tøff, men egentlig sto vi overfor en mann som var ganske myk innvendig og som i høyeste grad var opptatt av sine venner, bekjente og medmenneskers ve og vel. I tillegg til å være et arbeidsjern var han, som Paul Gellein og Toralv Aune understreker, «en grepa kar og en kjempegod kamerat som var veldig nøye med alt han foretok seg».

Kommer du til Trollheimshytta er det all grunn til å tenke gjennom den innsatsen «mester Erik» sto for gjennom så mange år.

